

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 117/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., zastúpeného spoločnosťou AK JUDr. Andrea Slezáková s. r. o., Robotnícka 10, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Andrea Slezáková, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Tpo 37/2013 z 18. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2013 doručená sťažnosť P. K., (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 37/2013 z 18. septembra 2013.

Sťažovateľ uviedol, že uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 23. novembra 2012 bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože bola daná dôvodná obava jeho pokračovania v trestnej činnosti.

Sťažovateľ tvrdil, že v jeho trestnej veci došlo niekoľkokrát k preskúmaniu zákonnosti väzby, či už na základe návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, alebo na základe jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd zakaždým rozhodol tak, že lehotu väzby nepredĺžil alebo vyhovel jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, avšak krajský súd v druhostupňovom konaní dôvod jeho preventívnej väzby vždy zistil. Podľa vyjadrenia sťažovateľa naposledy o zákonnosti jeho väzby rozhodoval krajský súd, ktorý namietaným uznesením sp. zn. 6 Tpo 31/2013 z 18. septembra 2013 *„vyhovel návrhu prokurátora a predĺžil lehotu väzby u všetkých obvinených do 20. 12. 2013“*.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že v konaní, v ktorom je väzobne trestne stíhaný dochádza k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože podľa neho väzobné dôvody, ktoré uvádza krajský súd, nie sú dostatočné a významné. Sťažovateľ vyslovil názor, že dôvody, ktoré prokurátor uvádzal v prvom návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby, sú totožné s tými, ktoré predniesol aj vo svojom ostatnom návrhu. Podľa názoru sťažovateľa namietané rozhodnutie krajského súdu nemá oporu v *„produkovaných, predložených dôkazoch“*. Z toho podľa sťažovateľa vyplýva, že krajský súd sa zákonnosťou jeho väzby nezaoberal s náležitou starostlivosťou, ale len povrchne, a preto nemohol správne rozhodnúť.

Sťažovateľ súčasne argumentoval tým, že prípravné konanie v danej veci trvá už viac ako 10 mesiacov. Podľa neho prokurátor v návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby

z 22. augusta 2013 opakovane poukazuje na výsluchy svedkov a záznam z telekomunikačnej prevádzky, ktoré majú údajne preukazovať to, že mal predávať zlato pochádzajúce z lúpeže. Sťažovateľ však tvrdí, že prokurátor žiaden konkrétny dôkaz neoznačil a nepredložil. Súčasne poukázal na to, že procesné úkony sú vykonávané so značnými priet'ahmi. V tejto súvislosti zároveň uviedol, že orgán činný v trestnom konaní zatiaľ nevykonal žiadne výsluchy zamestnancov zo záložní Banskobystrického kraja. Sťažovateľ je toho názoru, že zdĺhavosť znaleckého dokazovania, na ktoré sa odvoláva prokurátor vo svojom návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby z 22. augusta 2013 a na ktoré sa odvolával aj v skoršom návrhu zo 14. mája 2013, nemôže byť na jeho ujmu, a teda nemôže byť dôvodom predlžovania väzby.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Krajský súd Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 37/2013 uznesením zo dňa 18. 09. 2013 porušil základné práva P. K. zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu Košice zo dňa 18. 09. 2013 sp. zn. 6 Tpo 37/2013 sa zrušuje.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

Z obsahu sťažnosti, ale predovšetkým z jej petitu, ktorý v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde tvorí východisko pre rozhodnutie ústavného súdu, nepochybne vyplýva, že sťažovateľ namietal uznesenie krajského súdu, ktorý v druhostupňovom konaní predĺžil

lehotu trvania jeho väzby do 20. decembra 2013. Okrem toho, že sťažovateľ tvrdil, že rozhodnutie krajského súdu neobsahuje dostatočné a konkrétne dôvody jeho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, tvrdil aj to, že prípravné konanie prebieha so zbytočnými priesťahmi a že návrhy prokurátora na predĺženie lehoty jeho väzby sú len opakovaním pôvodných argumentov. V tejto súvislosti vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (aj keď v petite sťažnosti konkrétne práva nepomenoval).

Ústavný súd poukazuje na to, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al v. Belgicko* z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), respektíve čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu (vrátane práva byť súdený v primeranej lehote) u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru či čl. 48 ods. 2 ústavy. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie či ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy garantujúce základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010, III. ÚS 122/2012). Vzťah čl. 5 k čl. 6 ods. 1 dohovoru je vzťah *leg generalis* a *leg specialist*, preto vo väzobných veciach je potrebné skúmať porušenie čl. 5 dohovoru a iné porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Námietka o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy by prichádzala do úvahy, ak by sťažovateľ predostrel námietky o porušení týchto práv postupom príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade, keďže ide o štádium prípravného konania, postupom orgánu činného v trestnom konaní), ktorý koná o jeho trestnom obvinení vo veci samej. Takúto námietku nevzniesol, a preto jeho sťažnosť v tejto časti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ako z obsahu sťažnosti a jej petitu vyplýva, sťažovateľ takú námietku v sťažnosti neuviedol, keďže porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov namieta iba v súvislosti s označeným uznesením krajského súdu.

Ústavný súd zároveň pripomína, že námietka o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je irelevantná v prípadoch, ak ju sťažovateľ spája s konkrétnym rozhodnutím.

Podľa názoru ústavného súdu k porušeniu týchto práv by mohlo dôjsť v dôsledku nečinnosti alebo nesprávnej činnosti orgánu verejnej moci, avšak iba samotným uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 37/2013 z 18. septembra 2013 tieto práva sťažovateľa porušené byť nemohli (obdobne III. ÚS 258/05, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 245/2013).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšou požiadavkou, ktorú uplatnil v petite sťažnosti.

Ústavný súd zároveň zistil, že sťažovateľ bol prepustený z väzby na slobodu 19. decembra 2013 príkazom krajského súdu na prepustenie z väzby sp. zn. 6 Tpo 52/2013.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014